

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobkyně: **E. S.**
nar. X
státní příslušnice Moldavska
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová
Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

zastoupena advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
bytem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7 - Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2024 č. j. OAM-1248/BE-BE01-VL14-PS2-2024, o nepropuštění žalobkyně ze zajištění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzuje zákonnost rozhodnutí podle § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jímž nebylo vyhověno žádosti cizinky o propuštění ze zajištění. Podstatou sporu je otázka, zda důvodem pro propuštění ze zajištění mohlo být přijetí alternativního opatření v situaci, kdy má cizinka uzavřenou platnou nájemní smlouvu na konkrétní adrese. V tomto případě soud zejména hodnotí, zda byt uvedený v předložené nájemní smlouvě lze vzhledem k jeho lokalitě a tamním cenám považovat za reálný předmět pronájmu poskytnutému cizince bez finančních prostředků.

Dosavadní vývoj věci

2. Žalobkyně je státní příslušnicí Moldavska. Dne 23. 6. 2024 byla při legitimování hlídkou cizinecké policie a při této kontrole bylo zjištěno, že nedisponuje platným titulem k pobytu na území České republiky. Na základě této skutečnosti bylo rozhodnuto jejím správním vyhoštěním se současným stanovením doby neumožňující vstup na území pod dobu 12 měsíců (viz rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství hlavního města Prahy, ze dne 23. 6. 2024, č. j. KRA-204388-12/ČJ-2024-000022-SV, jež nabylo právní moci dne 4. 7. 2024, dále jen „**rozhodnutí o správním vyhoštění**“).
3. V rámci další pobytové kontroly v září 2024 však bylo zjištěno, že žalobkyně z území nevycestovala. Žalobkyně přec cizineckou policií vypověděla, že sice rozhodnutí o správním vyhoštění převzala, avšak zpět do Moldavska nevycestovala, neboť chce zůstat v České republice, aby zde mohla vydělávat a poskytovat finanční prostředky své rodině v Moldavsku, kde má čtyři děti. V současné době pobývá v Praze 21 v pronajatém pokoji, v České republice nemá žádné vazby. Moldavsko označila za bezpečnou zemi, kde jí nic nehrozí a kam nemá obavy se vrátit. V návaznosti to cizinecká policie rozhodla o zajištění žalobkyně za účelem realizace správního vyhoštění (viz rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství hlavního města Prahy, ze dne 13. 9. 2024, č. j. KRA-291020-10/ČJ-2024-000022-ZZC, dále jen „**rozhodnutí o prvním zajištění**“).
4. Dne 17. 9. 2024 podala žalobkyně žádost o mezinárodní ochranu.
5. Žalovaný v průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu shledal, že existuje podezření, že žalobkyně tuto žádost podala pouze za účelem vyhnutí se správnímu vyhoštění, a proto rozhodl o jejím dalším zajištění (tzv. přezajištění) v režimu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na dobu 140 dnů, tj. do 3. 2. 2025 (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2024, č. j. OAM-1248/BE-BE01-VL14-PS-2024, jež nabylo právní moci dne 23. 9. 2024; dále jen „**rozhodnutí žalovaného o přezajištění**“).
6. Dne 16. 10. 2024 podala žalobkyně žádost o propuštění ze zajištění. Svou žádost odůvodnila tím, že disponuje nájemní smlouvou ze dne 27. 9. 2024 uzavřenou s panem P. M., který jí pronajal na byt adrese X s dobou nájmu sjednanou na dobu určitou od 28. 9. 2024 do 27. 9. 2025 za nájemné ve výši 9 000 Kč měsíčně (dále souhrnně jen „nájemní smlouva“). Proto žádala o využití některého mírnějšího opatření ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o azylu.
7. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 10. 2024 č. j. OAM-1248/BE-BE01-VL14-PS2-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žádosti nevyhověl a rozhodl o nepropuštění žalobkyně ze zajištění. Žalovaný vzal v úvahu, že žalobkyně sice doložila nájemní smlouvu, nicméně dospěl k závěru, že k místu uvedenému v nájemní smlouvě nemá žalobkyně prokazatelně žádné osobní vazby, které by zaručily její tamní setrvání. Měsíční úhrada nájemného ve výši

9 000 Kč shledal za nereálnou, přihlédl přitom ke skutečnosti, že žalobkyně nedisponuje žádnými finančními prostředky ani úsporami a do České republiky přicestovala právě za účelem zajištění bezodkladného výdělků pro rodinu v zemi původu. Současně neshledal žádné okolnosti poukazující na to, že by žalobkyně byla zranitelnou osobou vylučující její další pobyt v zařízení.

8. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobkyně brojí žalobou dle § 46a odst. 7 zákona o azylu ve spojení s § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), kterou podala Městskému soudu v Praze. Ten ji svým usnesením ze dne 5. 11. 2024, č. j. 19 A 49/2024-7, postoupil z důvodu své místní nepříslušnosti Krajskému soudu v Praze, jemuž byla tímto způsobem žaloba doručena dne 20. 11. 2024.

II. Obsah podání účastníků

Žaloba

9. Žalobkyně má za to, že jí předložená nájemní smlouvě prokazuje existenci stabilního a dlouhodobého ubytování. Je přesvědčena, že jde o podklady, při jejichž řádném zohlednění by žalovaný musel žádosti o propuštění ze zajištění vyhovět. Jelikož tak neučinil, postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a současně si v rozporu s § 50 odst. 2 téhož zákona neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí.
10. Žalobkyně považuje rozhodnutí o zajištění považuje za nepřiměřený zásah do své osobní svobody. Má za to, že neexistují oprávněné důvody, na jejichž základě by bylo možno se domnívat, že by její žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Současně popírala, že by nevyčkala výsledku řízení ve věci její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a že by svůj nelegální pobyt navazovala na nelegální práci, či že by jejím propuštěním byl ohrožen průběh správního řízení.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení, zrekapituloval obsah přeposlané žaloby a rámcově zopakoval důvody uvedené v napadeném rozhodnutí, na nichž setrval. Žalobu navrhuje zamítnout.
12. Vzhledem k tomu, že vyjádření žalovaného neobsahuje v zásadě nic podstatného nad rámec odůvodnění napadeného, nepřeposílal jej soud již žalobkyni k dalšímu vyjádření.

III. Posouzení věci soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 46a odst. 7 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. O žalobě soud rozhodl bez nařízení ústního jednání za podmínek dle § 46a odst. 8 věty třetí zákona o azylu.
14. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž v daném případě neshledal žádné vady, ke kterým by musel přihlížet nad rámec uplatněných žalobních bodů ve smyslu závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39, č. 4456/2023 Sb. NSS, odst. 43–44, ve spojení s rozsudkem velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022, spojené věci *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, body 87–89.

15. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.“). Soud v daném případě současně neshledal žádné zásadní důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost omezení osobní svobody žalobce podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS., a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS).
16. Žaloba není důvodná.
17. Soud předesílá, že značná část žalobních bodů se míjí s důvody napadeného rozhodnutí. To se týká zejména těch bodů, v nichž žalobkyně označuje zajištění za nepřiměřený zásah do své osobní svobody a v nichž zpochybňuje, že by svou žádost o mezinárodní ochranu podala účelově či nevyčkala na její výsledek nebo svůj nelegální pobyt navazovala na nelegální práci. Na těchto důvodech však bylo založeno první rozhodnutí o zajištění a navazující rozhodnutí žalovaného o přezajištění. Nikoliv však napadené rozhodnutí, v němž se posuzovala toliko otázka žádosti o propuštění. Jinak řečeno, důvody pro vlastní zajištění (samotné omezení osobní svobody) bez dalšího směřovat s důvody pro následné (ne)propuštění z tohoto zajištění (nevyhovění žádosti o propuštění na svobodu). Soud nepopírá, že oba instituty jsou do určité míry vzájemně provázené a že zrušení rozhodnutí o zajištění představuje důvod pro jeho propuštění (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 Azs 236/2017-36), v tomto konkrétním případě však soud neshledává žádnou okolnost, pro kterou by musel v rámci přezkumu důvodů pro nevyhovění žádosti o propuštění „znovuotevřít“ důvody prvotního zajištění, případně následného přezajištění v režimu zákona o azylu, a to ani s přihlédnutím k rozšířenému rozsahu přezkumu ve smyslu výše odkazované judikatury (srov. odst. 14 výše).
18. Rovněž je třeba dodat, že byť je soud při přezkumu rozhodnutí ve věci zajištění povinen zohledňovat i případné nenamítané vady, tak to zároveň nezavazuje žalobkyni povinnosti přednést alespoň určitá relevantní tvrzení, na jejichž základě by soud mohl určité okolnosti dovodit. V případě nyní projednávané žaloby se však jedná o značně všeobecná až paušální tvrzení o tom, že závěry uváděné v předchozích rozhodnutích o zajištění (resp. přezajištění) „nejsou pravdivé“, ovšem jakéhokoliv bez bližšího vysvětlení, proč jsou za nepravdivé považovány. Tím méně bez vysvětlení, jak tato údajná nepravdivost souvisí s nevyhověním žádosti o propuštění ze zajištění, ve které nebyla tato otázka ze strany žalobkyně vůbec otevírána. Soud zde zcela postrádá představení alespoň základních skutkových okolností či právních argumentů, jež by mohly sloužit alespoň jako pomyslný „odrazový můstek“ pro rozšířený přezkum i nad rámec namítaných vad ve smyslu judikatury SDEU a rozšířeného senátu NSS (opět srov. odst. 14 výše).
19. S ohledem na uvedené soud se stejnou mírou obecnosti konstatuje, že žalobní body brojící proti nepřiměřenosti zásahu do osobní svobody, proti závěru o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu či závěru o účelovém nevyčkání na jeho výsledek nebo svůj nelegální pobyt navazovala na nelegální práci jsou nejenže celkově nedůvodné, ale zároveň jsou i na samé hranici požadavků kladených na žalobní bod (srov. rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
20. Jediným relevantním žalobním bodem nemíjejícím se s obsahem napadeného rozhodnutí je otázka, zda předložená nájemní smlouva může představovat důvod pro propuštění ze zajištění při současném uložení mírnějšího opatření v podobě pobývat v pobytovém

středisku určeném ministerstvem [§ 46 odst. 1 písm. a) zákon o azylu], nebo se hlásit se ve stanovené době žalovanému ve smyslu [§ 46 odst. 1 písm. b) zákon o azylu].

21. Soud připouští, že předložení dokladu o zajištění bydlení je obecně vhodným předpokladem k tomu, aby mohla být plněna ohlašovací povinnost smyslu § 46 odst. 1 písm. b) zákon o azylu, neboť má-li cizinec zajištěné bydlení, pak bude pravděpodobněji pro správní orgány snadněji dosažitelný, a tedy lze předpokládat, že s nimi bude spolupracovat a že nebude zmařen cíl zajištění (srov. rozsudek NSS 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48). Proto předložila-li žalobkyně spolu s žádostí o propuštění ze zajištění též nájemní smlouvu, ze které vyplývá, že si na dobu jednoho roku pro sebe pronajala byt v X, jedná se bezpochyby o relevantní podklad, který je třeba při hodnocení žádosti o propuštění ze zajištění zohlednit.
22. To však žalovaný učinil. Naopak není pravdou, jak je naznačováno v žalobě, že by se předloženou nájemní smlouvou nezabýval. Žalovaný však tuto nájemní smlouvu nevyhodnotil jako dostatečný důvod pro propuštění ze zajištění, resp. jako důvod pro nahrazení zajištění mírnějším opatřením.
23. Soud se tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje. S žalovaným lze souhlasit v tom, že k bytu na adrese uvedené v nájemní smlouvě (bytu č. X na adrese X) žalobkyně skutečně nemá žádné osobní vazby, které by zaručovaly její tamní setrvání. Nelze totiž přehlédnout, že nájemní smlouva byla uzavřena dne 27. 9. 2024, tedy v době, kdy žalobkyně již pobývala v zajištění. Do té doby na adrese uvedené v nájemní smlouvě nikdy nepobývala, naopak ve své výpovědi ze dne 13. 9. 2024 sdělila, že dosud pobývala na jí neznámé adrese někde na Praze 21 v pronajatém pokoji. Tyto okolnosti představují první indicii naznačující, že předmětná nájemní smlouva ze dne 27. 9. 2024 na byt v Praze 8 byla uzavírána spíše za účelem obstarání podkladu pro zrušení trvajících zajištění, a nikoliv za účelem zajištění stabilního bydlení v pravém slova smyslu.
24. Jak dále žalovaný správně připomněl, jestliže sama žalobkyně vypověděla, že nemá žádné velké úspory ani finanční rezervy a sama potřebuje peníze na základní zaopatření rodiny v zemi původu, pak se nejedná o reálné, aby byla schopna splácet pravidelné nájemné ve výši 9 000 Kč měsíčně. K těmto závěrům žalovaného soud dále doplňuje, že lze považovat za překvapivé, jestliže zrovna v atraktivní a velmi poptávané lokalitě jako je pražský Karlín (jehož atraktivitu a s tím spojené vysoké náklady na bydlení lze v rámci Prahy považovat za notoriety) někdo přenechá k pronájmu byt za částku ve výši 9 000 Kč měsíčně, což je vzhledem k atraktivitě a cenám dané lokality na první pohled spíše podhodnocené. Jakkoli osobní pohnutky osob pronajímajících svůj majetek mohou být různé, tak obecně lze považovat za značně atypické až nestandardní, rozhodne-li se někdo přenechat byt situovaný v mimořádně atraktivní a exponované lokalitě hlavního města nabídnout k pronájmu svůj byt za podhodnocené nájemné osobě, která je v době uzavírání nájemní smlouvy omezená na svobodu, a navíc ani nedisponuje dostatečnými finančními prostředky. Soud má proto důvod se domnívat, že předmětná nájemní smlouva byla uzavřena primárně s cílem zajistit podklad ke zrušení správního zajištění, a nikoliv s cílem poskytnout žalobkyni reálné a plnohodnotné bydlení.
25. Žalobkyně přitom ani v žalobě, ani v žádosti o propuštění ze zajištění, a ani v žádné jiné fázi neuvedla nic, čím by zmiňované nestandardní okolnosti vysvětlila či je alespoň uvedla do jiného kontextu. Jakkoli soud v tomto typu řízení není striktně vázán žalobními body (viz opět odst. 14 výše), tak v tomto případě nemá k dispozici žádnou indicii, na jejímž základě by si mohl mimo rámec žalobních bodů učinit nějaký relevantní úsudek o vztahu mezi

žalobkyní a jí avizovaným pronajímatelem (panem P. M.), případně o okolnostech sjednávání předmětného pronájmu, jež by mohly objasnit jeho značně nestandardní charakter.

26. Nelze proto než uzavřít, že předložená nájemní smlouva nepředstavuje v tomto případě věrohodný důkaz o existenci stabilního a dlouhodobého ubytování. Za daných okolností se využití některého z mírnějších opatření ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o azylu jeví jako neživotaschopné. Žalovaný proto nepochybil, jestliže žádosti žalobkyně o propuštění ze zajištění nevyhověl. Z tohoto hlediska žalovaný nejednal v rozporu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu, ani neporušil povinnost opatřit si podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.
27. Žalovanému rovněž nelze nic vytknout ani ohledně jeho závěru, že zde nejsou žádné okolnosti, které by naznačovaly, že by žalobkyně mohla být zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Do této problematiky ostatně ani nesměřovaly žádné žalobní body.

IV. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu nedůvodnou, přitom neshledal ani jiné vady či nezákonnosti (neuplatněné v žalobě), které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Proto žalobu podle § 78 odst. 8 s. ř. s. zamítl (výrok I).
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která ve věci neměla úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. listopadu 2024

Josef Straka, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

samosoudce